

права, а відтак, і як підстави для звернення до суду за захистом. Відповідно до даного Закону, порушенням авторського права є:

– вчинення будь-яких дій, які порушують особисті немайнові права та майнові права авторського права;

– піратство у сфері авторського права, тобто опублікування, відтворення, ввезення на митну територію України, вивезення з митної території України і розповсюдження контрафактних примірників творів (у тому числі комп'ютерних програм і баз даних);

– плагиат – оприлюднення (опублікування), повністю або частково, чужого твору під іменем особи, яка не є автором цього твору;

– ввезення на митну територію України без дозволу осіб, які мають авторське право, примірників творів (у тому числі комп'ютерних програм і баз даних); – вчинення дій, що створюють загрозу порушення авторського права;

– підроблення, зміна чи вилучення інформації, зокрема в електронній формі, про управління правами;

– розповсюдження, ввезення на митну територію України з метою розповсюдження, публічне сповіщення об'єктів авторського права, з яких без дозволу суб'єктів авторського права вилучена чи змінена інформація про управління правами, зокрема в електронній формі.

Зазначений перелік є загальним і невичерпним. Такий підхід законодавця є абсолютно вірним, оскільки він обумовлений тим, що сучасний розвиток технологій значно розширив діапазон можливих правопорушень у сфері реалізації результатів творчої, інтелектуальної діяльності, у тому числі й у сфері авторського права [5, с. 5].

Отже, підсумовуючи вищесказане, можна зробити висновки, що захист авторських прав в мережі Інтернет це досить важливе питання. Але наскільки воно ж і важливе, настільки ж і складне. Для вирішення якого необхідно підходити галузеві і розуміти, що сфера злочинів у мережі Інтернет розвивається досить стрімко, за темпами якої не встигає вітчизняне законодавство.

Список використаних джерел:

1. Скакун О.Ф. Теорія держави і права: підручн. [Пер. з рос.] / О.Ф. Скакун. – Харків : Консум, 2011. – С. 425.
2. Шемшученко Ю.С. Юридична енциклопедія: Енциклопедія в 6 томах / Редкол. : Ю.С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. – К. : «Українська енциклопедія», 2003. – С. 48
3. Луць В.В. Особисті немайнові права інтелектуальної власності творців: моногр. / НДІ приватного права і підприємництва АПН України; за заг. ред. В.В. Луця. – Т. : Підручники і посібники, 2007. – 256 с
4. Про авторське право і суміжні права: закон України від 23.12.1993 р. // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1994. – № 13. – ст. 64
5. Штефан А.О. Дещо до питання про порушення у сфері авторського права / А.О. Штефан // Теорія і практика інтелектуальної власності. – 2009. – №6. – С. 5

Науковий керівник: к. і. н., доцент Н. О. Попова

КОМУНІКАТИВНА ФУНКЦІЯ В ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ

В. В. Недоноско

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

Для ефективності та успішності публічного управління його представники повинні на професійному рівні комунікувати зі своїми колегами, а також з громадянами країни, які мають право знати, чим займаються міністерства та інші

органи державного сектору і чому ухвалюються ті чи ті управлінські рішення. У такому випадку інформація, яку надають представники державних структур повинна бути правдивою, своєчасною та доступною.

У сфері публічного управління вагоме місце посідає побудова належної системи як внутрішніх, так і зовнішніх комунікацій, спроможність знайти необхідні канали та форми передавання інформації до суспільства. Відкритість, або комунікативна інформація, є основою для підтримки і створення довіри та відповідальності між публічними службовцями і всіма громадянами країни. Але це вимагає витончених і постійних методів менеджменту та створення консультативного стилю управління. Продуктивне функціонування державних структур насамперед залежить від становлення та розвитку ефективної системи комунікації.

Однією з функцій публічного управління є комунікативна. Вважаємо за необхідне насамперед розтлумачити дефініцію "комунікація". Так, комунікація (лат. *communicatio*, від *communico* – "роблю спільним, пов'язую, спілкуюсь") – спілкування, обмін думками, відомостями, ідеями – передбачає обмін інформацією між двома або більше сторонами, на відміну від інформування, де потік інформації є однонаправленим [4].

Сутність комунікативної функції керівника того чи того публічного органу насамперед полягає в забезпеченні ефективного обміну інформацією всередині організації, а також між її окремими підрозділами та індивідами. Для створення продуктивних комунікацій необхідні: оптимальна організаційна структура; ясні, чіткі і визначені цілі структури; конкретизація цілей кожного відділу; деталізовані плани; нормативні оцінки контрольних показників тощо [3].

Наразі схарактеризуємо комунікацію між працівниками урядової структури. Зазначимо, що власне комунікативна функція характеризується великою кількістю різноманітних типів і форм, способів, методів і прийомів реалізації. Зважаючи на це, акцентуємо, що у будь-якому колективі існує два основні шляхи поширення формальної інформації. Зокрема, це вертикальний, тобто згори й донизу за ієрархічними рівнями. Ще один шлях поширення інформації – горизонтальний, тобто між співробітниками одного рівня. Ефективність спілкування на горизонтальному рівні є досить високою, оскільки працівники одного рівня управління добре розуміють своїх колег, знають їхні проблеми, а отже здатні максимально результативно використовувати потенціал ділового спілкування. Відповідно комунікація, що відбувається по вертикалі ієрархічних відносин, є менш дієвою. Це пояснюється у статусних відмінностях, що сприяють фільтраційному впливу на спілкування як знизу вгору, так і згори вниз. Варто зазначити, що публічні управлінці, які своєчасно інформують співробітників про наявні та стратегічні цілі зможуть досягнути результативної праці у своєму відділі.

Видами ділового спілкування, що вказують на якість міжособистісної комунікативної діяльності в працях науковців описано такі: усне та письмове спілкування, мову жестів. Усі ці види є важливими, однак, для представника публічної влади найважливішими все ж є навички безпосереднього міжособистісного спілкування.

Міжособистісна комунікація нині є чи не одним з найважливіших видів управлінської діяльності. Відмінності у стилях такого спілкування між колегами, підлеглими, іншими людьми стають причиною конфліктів, суперечок і втрачених можливостей. Зважаючи на це, кожному керівнику, публічному службовцю та представнику місцевого самоврядування необхідно розуміти, що основною метою

ділового спілкування є досягнення взаєморозуміння [1]. Тож продуктивне спілкування між працівниками публічної структури виконуватиме такі головні функції:

- стимулювання колективного навчання й обміну знаннями, а також постійне оновлення знань співробітників;
- оприлюднення організаційних норм та цінностей, вплив на погляди й позиції підлеглих;
- заохочування в структурі взаємної кооперації та становлення у співробітників почуття спільної справи, що сприятиме результативності діяльності;
- розроблення таких навичок, як уміння ефективно слухати, розставляти пріоритети, планувати дії тощо;
- надання й отримання дієвого зворотного зв'язку.

Закцентуємо, що важливе значення в комунікації публічного управління має зворотний зв'язок між комунікантами в державно-управлінських відносинах. Якщо в комунікації наявний зворотний зв'язок, то учасники ділового спілкування мають можливість мінятися комунікативними ролями. Так, одержувач інформації може стати її відправником, а відправник у такому випадку стане одержувачем. Такий зв'язок між об'єктом і суб'єктом управління як учасниками процесу комунікації можна вважати координаційним управлінням. Його значення можемо зрозуміти у такому вислові: "Ти управляєш мною, але і я в певних аспектах і певною мірою управляю тобою" [4]. Зазначимо, що такий вид відносин містить великий потенціал для демократизації процесу ділової комунікації у сфері публічного управління.

Варто звернути увагу, що публічні службовці комунікують не лише із колегами, а також із громадянами країнами. Питання комунікації державних службовців та суспільства у своїх працях вивчав дослідник С. Соловйов. Так, у статті «Складові комунікатора в публічному управлінні» науковець проаналізував власне комунікатора, тобто особу від якої і надходить інформація. Так, одна зі спроб аналізу комунікатора підводить до висновку про багатовимірність цього складника, названого «блоком комунікатора» [5]. Він складається із зовнішнього замовника, внутрішнього замовника, креативного виконавця, технічного виконавця. Комунікатор-зовнішній замовник – це насамперед орган влади, його керівництво. Зацікавленість органу влади у висвітленні своєї діяльності в бажаному ракурсі очевидна, тому влада і є замовником. З іншого боку, зовнішнім замовником можна вважати й громадськість, яка прагне більше дізнатися про результативність виконання владою своїх обов'язків.

До комунікатора-внутрішнього замовника можна зарахувати працівників комунікативних підрозділів органів публічної влади: прес-служб, відділів та управлінь зв'язків із громадськістю, прес-секретарів. Вони займаються втіленням стратегії та тактики налагодження комунікації з суспільством, просуванням конкретних публікацій у конкретних ЗМІ.

Наступна складова у блоці комунікатора – креативний виконавець. У його ролі можна розглядати безпосереднього журналіста, який готує публікацію, редактора відділу. Саме завдяки певній стилістиці письма, набору вмінь, особистому досвіду, обраному журналістом ракурсу, з'являється публікація, яка відповідає загальному баченню зовнішнього замовника.

Саме налагодження зворотного зв'язку між органами державної влади та мас-медіа впливає на якість передачі інформації аудиторії, адже точні уявлення органу управління про об'єкт управління є невід'ємним елементом і умовою ефективного управління. Ця система фіксує досягнутий рівень єдності суспільства та суб'єктів владних повноважень, а також ступеня довіри населення до засобів масової

інформації [2]. Акцентуємо, що об'єктом комунікативної функції держави є не весь обсяг інформації, а виключно та частка інформації, яка здатна здійснювати вплив на розвиток окремого індивіда, суспільства в цілому або певних груп населення зокрема.

Специфіка комунікативної функції публічного управління полягає у здійсненні впливу на формування громадської думки, що означає цілеспрямоване інформування громадян і встановлення контролю за поширенням інформації серед громадян, а також в глобальному інформаційному просторі.

Можна зробити висновок, що сучасні публічні службовці повинні бути професійно підготовленими і здатними здійснювати ефективну й результативну комунікацію. Адже нині однією з пріоритетних умов успішності діяльності публічних структур є достойне, здійснене на високому рівні ділове спілкування. Комунікативна функція в публічному управлінні полягає в здатності управлінців будувати комунікацію із колегами, громадянами на засадах прозорості, професійності та відповідно до етичних стандартів. Представники органів публічного управління - це насамперед професіонали, які повинні вміти спілкуватися з іншими й максимально використовувати ділове спілкування на користь справі. Тож зазначимо, що комунікативна функція публічного управління має безперервний характер. Ця функція має не менш суттєву роль, ніж економічна функція або функція оборони. Тому комунікативна функція перебуває у постійному розвитку, удосконалюється та прогресує.

Список використаних джерел:

1. Гошовська В. А. Складові професійного потенціалу державного службовця : навч.-метод. матеріали / В. А. Гошовська, І. В. Поліщук; Нац. акад. держ. упр. при Президентові України, Ін-т підвищ. кваліфікації керів. кадрів. – К.: НАДУ, 2015. – 52 с.

2. Інформаційна складова державної політики та управління : монографія / Соловійов С. Г., та ін.; заг. ред. Грицяк Н. В.; Нац. акад. держ. упр. при Президентові України, Каф. інформ. політики та електрон. урядування. – Київ: К.І.С., 2015. – 320 с.

3. Капустин С. Коммуникативная функция в управлении [Электронный ресурс] / С. Капустин. – Режим доступа : <https://creativeconomy.ru/lib/586>

4. Комунікації в публічному управлінні: аспекти організаційної культури та ділового спілкування : навч. посіб. / уклад.: Гошовська В. А. та ін. – Київ: К.І.С., 2016. – 130 с. – (Серія «Бібліотечка лідера місцевого самоврядування»).

5. Соловійов С. Г. Складові комунікатора в публічному управлінні [Електронний ресурс]. С. Г. Соловійов – Режим доступу: http://academy.gov.ua/NMKD/library_nadu/Mater_konf_NADU/cd2037c0-71c9-458f-aad6-946f6e8488c8.pdf

Науковий керівник: д. філос. н., професор М. П. Іщенко

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ПОЛІТИЧНОЇ СВІДОМОСТІ В УКРАЇНІ

Д. В. Сахарова

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

Процес формування політичної свідомості в Україні є досить складним, адже не так давно відбувалася зміна політичної системи тобто перехід від тоталітаризму до демократії. Свідомість змінюється разом зі зміною форми державного правління, політичних відносин та системи політичної влади. Всі ці характеристики потрібні для побудови держави. Але є ще один важливий фактор для формування держави – політична свідомість. Даний фактор безпосередньо впливає на сповільнення або ж прискорення процесу формування держави. Актуальність теми зумовлена тим, що в